

*Beni hayata getiren o iki kiři ile
özgürlüğüme kavuşturan o bir kişiye...*

İşte ev bu. Yeşil ve beyaz. Kapısı kırmızı. Çok güzel. İşte bu da aile. Anne, baba, Dick ve Jane yeşil-beyaz evde oturuyorlar. Çok mutlular. Bak bu Jane. Kırmızı bir elbisesi var. Oyun oynamak istiyor. Jane ile kim oynayacak? Bak bu kedi. Miyav miyav diyor. Gel, oyna. Gel, Jane ile oyna. Kedicik oynamıyor. Bak bu anne. Anne çok tatlı. Anne, sen Jane ile oynar mısın? Anne gülüyor. Gül anne, gül. Bak bu baba. İriyarı ve kuvvetli. Baba, sen Jane ile oynar mısın? Baba gülümsüyor. Gülümse baba, gülümse. Bak bu köpek. Hav hav diyor köpek. Jane ile oynamak ister misin? Bak köpek koşuyor. Koş köpek, koş. Bak, bak. İşte bir arkadaş geliyor. Bu arkadaş Jane ile oynayacak. Güzel bir oyun oynayacaklar. Oyna Jane, oyna.

İşte ev bu yeşil ve beyaz kapısı kırmızı çok güzel işte bu da aile anne baba dick ve jane yeşil-beyaz evde oturuyorlar çok mutlular bak bu jane kırmızı bir elbisesi var oyun oynamak istiyor jane ile kim oynayacak bak bu kedi miyav miyav diyor gel oyna gel jane ile oyna kedicik oynamıyor bak bu anne anne çok tatlı anne sen jane ile oynar mısın anne gülüyor gül anne gül bak bu baba iriyarı ve kuvvetli baba sen jane ile oynar mısın baba gülümsüyor gülümse baba gülümse bak bu köpek hav hav diyor köpek jane ile oynamak ister

misin bak köpek koşuyor koş köpek koş bak bak işte bir arkadaş geliyor bu arkadaş jane ile oynayacak güzel bir oyun oynayacaklar oyna jane oyna İşteevbuyeşilvebeyazkapısıkırmızıçokgüzeliştebudaaileannebabadickvejaneyeşilbeyazevdeoturuyorlarçokmutlularbakbujane kırmızıbirelbisesivaroyun oynamak istiyorjaneilekim oynayacakbakbukedimiyavmiyavdiyorgeloy nageljaneileoynakedicikoynamıyorbakbuanneçoktatlıannesenjaneileoynarmısınannegülüyörgüllanegülbakbubabairiyarivekuvvetlibabasenjaneileoynarmısınbabagülüm süyörgülümsebabagülümsebakbuköpekhavhavdiyorköpekjaneileoynamakistermisinbakköpekkoşuyor koşköpekkoşbakbakiştebirarkadaşgeliorbuarkadaşjaneileoynayacakgüzelbiroyun oynayacaklaroynajaneoyna

Aramızda kalsın ama, 1941 güzünde topraktan hiç kadife çiçeği çıkmadı. Kadife çiçeklerinin yetişmemesinin sebebinin, Pecola'nın öz babasının çocuğuna hamile kalması olduğunu düşünmüştük o zamanlar. Birazcık irdelseydik ve o kadar melankolik olmasaydık, filizlenmeyenlerin yalnızca bizim tohumlarımız olmadığını öğrenirdik; kimseninki filizlenmemişti. O sene gölün kıyısındaki bahçelerde bile kadife çiçeği çıkmamıştı. Ama Pecola'nın bebeğinin sağlığı ve sağ salim dünyaya gelmesi zihnimizi öylesine meşgul ediyordu ki, aklımıza yalnızca tek bir sebep gelmişti, kendi yaptığımız büyü: Tohumları ektikten sonra üzerlerine doğru sözleri okuyup üflersekt tohumlar büyüyüp çiçek açacaktı ve her şey yoluna girecekti işte.

Ablamla benim, tohumlarımızın hiç yeşermeyeceğini kabullenmemiz epey vakit almıştı. Bunu kabul etmemizin ardından taşıdığımız suçluluk hissini ancak kavga ederek ve suçu birbirimize atarak hafifletmiştik. Senelerce ablamın haklı olduğunu düşündüm: Suç bendeydi. Tohumları toprağın çok derinine gömmüştüm. Toprağın verimsiz olabileceği ikimizin de aklının ucundan geçmemişti. Tohumlarımızı kara toprak parçamıza serpmiştik, tıpkı Pecola'nın babasının kendi tohumlarını kendi kara toprak parçasına serptiği gibi. Bizdeki masumiyet ve inanç, ondaki şehvet ya da çaresizlikten daha verimli olmamıştı. Artık şu gayet açık; tüm o umutlardan, korkudan, şehvetten, sevgiden ve kederden geriye Pecola'dan ve o

verimsiz topraktan başka hiçbir şey kalmadı. Cholly Breedlove öldü; bizdeki masumiyet de öyle. Tohumlar kuruyup öldü; Pecola'nın bebeği de öyle.

Artık hakikaten söyleyecek hiçbir şey yok – olanların nedeni hariç. Ama nedenin altından kalkmak zor olduğu için, insan nasıl sığınmalı.

Sonbahar